

JONAS LAURINAVIČIUS

Dvi senosios Kaišiadorių mokyklos

Dviklasė geležinkelininkų mokykla 1896–1915 m.

Kaišiadorių dviklasė geležinkelininkų mokykla pradėjo veikti 1896 m. spalio 11 d. Ji įsikūrė geležinkelio tarnybai priklausančiame name, netoli tos vietos, kur dabar nakvynės namai. Ją lankė ne tik Kaišiadorių, bet ir aplinkinių stočių (Žaslių, Gaižiūnų ir kt.) geležinkelininkų vaikai. Už mokslą mokėti nereikėjo. Visi dalykai buvo dėstomi rusų kalba, išskyrus tikybą, kurią lietuviams po 1904 m. dėstė lietuviškai tai Žiežmarių, tai Žaslių parapijų kunigai, nes Kaišiadoryse bažnyčios dar nebuvo, o nuo 1911 m. ją dėstė Kaišiadorių parapijos klebonas kun. A.Varnas.

Pirmasis mokyklos vyresnysis mokytojas (staršij učitelj) buvo Ivanas Vere-mėjus, kilęs nuo Semeliškių (Trakų r.), 1888 m. baigęs Molodečno mokytojų seminariją. Buvęs jo mokinys (I klasėje) kaišiadoriškis Jurgis Žitkus (g. 1902 m., dabar jau miręs) 1970 m. man pasakojo:

„Ivanas Stepanovičius buvo aistringas bitininkas ir sodininkas, rūpinosi miestelio želdinimu. Jis vadovavo ir mokinių chorui, kuriame buvo apie 40

dainininkų. Choras koncertus rengdavo ir miestelio gyventojams.

Vyresnysis mokytojas turėjo keturis vaikus: Fiodorą, būsimą karininką, Mariją, Georgijų ir Aną (pastaroji mirė Kaišiadoryse, čia ir palaidota). 1909 m. Veremėjus persikėlė į Liepoją, kur irgi vadovavo geležinkelininkų mokyklai. 1915 m. pasitraukė į Gatčiną, buvo atsakingas darbuotojas miesto geležinkelio valdyboje. Tolesnis jo likimas nežinomas“.

Gerai J.Žitkus atsiminė ir kitą mokytoją – Nikitą Pavlovičių Astachovą, su kuriuo susirašinėjo iki pastarojo mirties.

N.Astachovas dėstė literatūrą (J.Žitkus visą gyvenimą išsaugojo savo mokyklinius sąsiuvinius su rašiniiais, taisytais šio mokytojo), fiziką ir geometriją. Buvo reiklus, mokinių gerbiamas.

1914 m. birželio 1 d. Minske įvyko Rusijos geležinkelininkų mokyklų atstovų paradas, kuriame dalyvavo ir kaišiadoriečiai, vadovaujami N.Astachovo.

1909–1915 m. mokykloje yra dirbę dar šie mokytojai: Ivanas Naumčenka, buvęs karininkas (žuvo fronte 1915 m.), Osipas Senko, dainavimo mokytojas, stoties telegrafistas, gimnastikos mokytojas

Archipovas ir kt. Kai jie išvyko iš Kaišiadorių, daugelio jų likimas nežinomas.

Geležinkelininkų dviklasę mokyklą 1913 m. baigė ir Jadvyga Laurinavičiūtė (1898–1992). Ji 1971 m. man papasakojo:

„Mokykloje nebuvo dėstoma jokia užsienio kalba. Algebros nemokė, tačiau labai plačiai „ėjom“ fiziką, geografiją ir ypač Rusijos istoriją. Klasėje būdavo po 15–20 mokinių. Tėvų prašomi, mokytojui priimdavo į mokyklą ir vieną kitą ne geležinkelininkų vaiką, tik jiems už mokslą reikėjo mokėti. Beje, ją lankė ir mano pusbrolis Aleksandras Čebatavičius (mirė 1944) iš Jonavos apylinkės, kurio tėvai nieko bendra su geležinkelininkais neturėjo. Mokykloje kartu mokėsi ir berniukai, ir mergaitės. Šiek tiek turėdavom vaizdinių mokymo priemonių, atsimenu, per fizikos pamokas darėm įvairius bandymus. Visi mokiniai vilkėjo mokyklinės uniformas.

Mokykla turėjo biblioteką. Stovėjo dvi didelės spintos knygų. Jas išdavinėjo mokytojas Osipas Senko. Knygų likimas buvo toks: 1915 m. vasarą į Kaišiadoris įžengė vokiečiai. Kadangi ten, kur neseniai buvo degalinė (netoli viaduko, po geležinkelio tiltu), jiems sunku buvo pravažiuoti su arkliais, klimpo vežimai, jie į balas sumėtė mokyklos knygas...“

J.Žitkaus liudijimu, 1913–1914 mokslo metais mokykloje buvo įvestas karinis mokymas. Tris kartus per savaitę vyko užsiėmimai. Mokiniai turėjo medinius šautuvus („net su durtuvais“), mokėsi rikiuotės pratimų.

Kiek mokinių baigė Kaišiadorių

dviklasę geležinkelininkų mokyklą, nepavyko tiksliai sužinoti. Iš archyvinių dokumentų, kuriuos 1969 m. man buvo pateikęs kraštotyrininkas Česlovas Šeduikis, matome, kad 1900 m. mokykloje mokėsi 77 mokiniai, 1910–1911 mokslo metais – 78. Kadangi mokslas truko penkerius metus, pirmoji mokyklą baigusiuju laida buvo išleista 1901 m., paskutinioji – 1915 m. pavasarį. Vadinas, iš viso buvo 15 laidų. Paskutinės laidos moksleivis J.Žitkus išvardijo dešimt savo bendraklasių, kurie kartu su juo baigė mokyklą. Tai buvo, anot jo, mažiausia laida. Todėl galima manyti, kad mokyklą baigė ne mažiau kaip 150 moksleivių.

Kaišiadoryse buvo ruošiami mokiniai į aukštesniąją technikos mokyklą Vilniuje, kuri išleisdavo diplomuotus specialistus geležinkelininkus: tiltų statytojus, mechanikus ir t.t. Pavyzdžiui, kaišiadoriškis Mykolas Žitkus (1884–1939), baigęs Vilniaus technikos mokyklą, dirbo geležinkelio ruožo viršininko padėjėju Charbine, o vėliau, grįžęs į Lietuvą, buvo apskrities inžinieriumi.

Tačiau anaipol ne visi mokiniai vykdavo toliau mokytis į Vilnių. Kai kurie, išlaikę užsienio kalbos egzaminus, stovėdavo į gimnazijas, baigdavo aukštuosius mokslus. Kartu su S.Nėrimi Kauno universitete studijavo ir minėtoji J.Laurinavičiūtė, kuri prieš karą mokytojavo, redagavo „Naująją Vaidilutę“, iš švedų kalbos vertė S.Lagerlöf kūrinį. Žinoma, kad keli buvę šios mokyklos mokiniai vėliau tapo gydytojais, agronomais. Sovietmečiu Kaišiadorių dviklasės geležinkelininkų mokyklos pasididžiavimu

buvo laikomas jos pirmosios laidos auklėtinis – būsimasis LKP I suvažiavimo delegatas, Lietuvos laikinosios revoliucinės darbininkų ir valstiečių vyriausybės narys Aleksandras Jakševičius (1886–1971), kuris Stalino režimo metais ilgai kalėjo Sibiro lageriuose.

Per visą mokyklos gyvavimo laiką joje yra dirbę daugiau kaip dešimt mokytojų, baigusių mokytojų seminarijas. Gana dažnai mokytojai keitėsi, išvykdavo iš Kaišiadorių (priežastys nežinomos). Pavyzdžiui, 1910–1911 m., Č.Šeduikio duomenimis, dirbo keturi mokytojai, seminarijų auklėtiniai: Osipas Baraseliukas, baigęs Nesvyžiaus mokytojų seminariją (1882), Pavelas Lomažajevs, Osipas Bobrikas ir Antonas Burčanas. Bet jų jau nerandame 1915 m. mokytojų sąrašuose.

Nė vienas mokytojas, išskyrus I. Veremėjū ir O. Senko, nemokėjo lietuvių kalbos, tačiau lietuviškai kalbėti mokykloje nedraudė. Mokytojai taip pat netaikydavo mokiniams fizinių bausmių.

Mokykla baigė gyvuoti 1915 m., kai miestelį užėmė vokiečiai. Iki Antrojo pasaulinio karo jos patalpose buvo įsikūrusios kai kurios Kaišiadorių gimnazijos klasės. Pastatas ligi šių dienų neišliko – vykstant mūšiams, jis 1944 m. liepos 15 d. sudegė.

Prieš ketvirtį amžiaus man dar pavyko rasti bene paskutinį dar likusį gyvą Kaišiadorių geležinkelininkų mokyklos mokytoją N. Astachovą. Prisiprašiau senuką parašyti atsiminimus. Štai ištrauka iš tų atsiminimų:

„Dviklasė geležinkelininkų mokykla mano mokytojavimo laikais buvo įsi-

kūrusi naujame, specialiai mokyklai 1910–1911 metais pastatytame name. Namas turėjo penkis didelius kambarius klasėms, be to, kambarį mokytojams ir metodiniam kabinetui. Metodiniame kabinete stovėjo spintos su įvairiomis vaizdinėmis priemonėmis fizikos, gamtos mokslų ir geografijos pamokoms. Dviejų klasių patalpos buvo perskirtos suveriamąja siena, todėl, reikalui esant, ji buvo nustumama ir iš klasių padaroma salė. Salėje buvo rengiamos naujametinės eglutės, literatūros vakarai, kuriuose dalyvaudavo ir mokinių choras.

Per penkerius mokslo metus mokiniai baigdavo dvi klases, kurias sudarė: I klasė – trys skyriai, II klasė – du skyriai. Pirmojoje klasėje mokiniai išeidavo trimečių pradžios mokyklos kursą, o antrojoje klasėje mokslas vyko dalykine sistema.

Visi mokytojai, išskyrus choro ir fizinės kultūros vadovus, buvo baigę mokytojų seminarijas. Mokyklos vedėjas buvo Osipas Tarasevičius. Jis, be to, dėstė istoriją ir geografiją. Po Pirmojo pasaulinio karo jis mokytojavo Ukrainoje, ten ir mirė. Rusų kalbą dėstė Osipas Senko, vienintelis to meto mokyklos mokytojas, mokėjęs lietuviškai. Senko mirė 1918 m. Fiziką ir gamtos mokslus dėstė Ivanas Naumčėnka. Jis žuvo prie Dvinsko Pirmajame pasauliniame kare. Aš dėščiau matematiką (II klasėje).

Einamieji mokyklos klausimai buvo aptariami pedagogų taryboje. Joje buvo analizuojami ir mokinių pažangumo reikalai. Mokytojai lankė vieni kitų pamokas. Į cerkvę mokinių nevedė.

Tėvų susirinkimai mokykloje nebuvo

1 pav. Geležinkelininkų mokyklos pastatas Pirmojo pasaulinio karo metais (iš autoriaus rinkinio)

šaukiami. Mokytojai nesilankydavo ir mokinių namuose. Pedagogai naudojami visomis geležinkelio darbuotojų teisėmis: jie per metus gaudavo du nemokamus bilietus važiuoti į bet kurią Rusijos vietą, taip pat 4 nemokamus bilietus važiuoti Libavo (Liepojos) – Romnų geležinkeliu. Mokytojams nemokamai teikė medicinos pagalbą (geležinkelio medicinos punkte), papigintai parduodavo kūrą“.

N.Astachovas keletą žodžių parašė ir apie save:

„Esu vienintelis Kaišiadorių dviklasės geležinkelininkų mokyklos mokytojas, sulaukęs šių dienų, – pažymėjo jis savo laiške (1972). – Gimiau 1885 m. gegužės 22 d. Oriolo gubernijoje, Jeleco rajone, Chmeliovojės kaime. Tėvai

turėjo tris dešimtines žemės, gyveno vargingai. 1905 m. baigiau Karačevo mokytojų seminariją. Iš pradžių dirbau Oriolo gubernijos pradinėse mokyklose, o nuo 1908 m. – Gomelio apskrityje. 1912 m. buvau perkeltas į Kaišiadorių dviklasę geležinkelininkų mokyklą, kurioje ir dirbau iki kaizerinės okupacijos (1915). Vėliau mokytojauju Snovskio (dabar Ščiovo) mokykloje, o nuo 1933 m. dirbau Jelece.

Esu dalyvavęs Visos Rusijos mokytojų suvažiavime Samaroje ir geležinkelininkų suvažiavime Minske 1919 m. Į pensiją išėjau 1957 m., turėdamas 52 metus pedagoginio darbo stažą. Visą laiką dėščiau fiziką ir matematiką (esu šią specialybę įgijęs mokytojų institute, kuri eksternu baigiau 1920 m.).

Turiu tris vaikus: Sergejus – istorijos mokslų kandidatas (dirba Leningrade), Pavlas – medicinas (baigęs Maskvos medicinos institutą), duktė Larisa – matematikos mokytoja (baigusi Maskvos pedagoginį institutą). Vienas sūnus žuvo kare 1942 m. Aš nuo 1969 m. iš Jececo persikėliau į Maskvą ir gyvenu pas vaikus“.

1947 m. N.Astachovas lankėsi Kaišiadoryse, pabuvojo pas savo mokinius, pažįstamus. Senas pedagogas džiaugėsi, kad kaišiadoriečiai jo neužmiršo. „Man visada miela gauti laišką iš jūsų miesto, kuriame aš praleidau keletą savo jaunystės metų“, – rašė jis šių eilučių autoriui. Tarybiniais laikais N.Astachovas buvo apdovanotas keliais ordinais, beje, ir Lenino ordinu. Keista buvo išgirsti, kad jis beveik niekada tų ordinų nenešiodavo, nors jo bendradarbiai ir medaliais puikuodavosi... N.Astachovas buvo be galo kuklus. Jis man atsiuntė savo nedidelį portretėlį, tačiau jokių nuotraukų iš Kaišiadorių laikų neturėjo.

Kaišiadorių dviklasė geležinkelininkų mokykla skęsta laiko ūkuose. Jau seniai nebėr ne tik N.Astachovo, kurio laiškus išsaugojau iki šiol, bet nebėr ir visų buvusių šios mokyklos šiame rašinyje paminėtų mokinių... Nebėr ir kraštotyrininko Č.Šeduikio, kuris yra mokytojavęs Žasliuose, Žiežmariuose ir domėjęsis Kaišiadorių krašto mokyklų istorija, rinkęs jai medžiagą Lietuvos archyvuose. Buvo šiek tiek medžiagos gauta ir iš Leningrado valstybinio archyvo. Tad vargu ar ateityje pavyks dar ką nors reikšmingesnio mums užtikti iš Kaišiadorių dviklasės geležinkelininkų mokyklos. Todėl

ši publikacija tegu lieka kaip kuklus prisiminimas kažkada mūsų mieste buvusios mokyklos, kurios istorija, manau, nutrūko visam laikui...

Kaišiadorių amatų mokykla 1926–1938 m.

1926 m. Kaišiadoryse buvo įsteigta valstybinė amatų mokykla. „Švietimo ministerija jau šiemet įsteigė dvi medžio apdirbimo (amatų) mokyklas – Seirijuose ir Kaišiadoryse. Abiem nupirkta po dešimt komplektų įvairiausių mašinų“, – rašė „Ūkininko patarėjas“ (1926, Nr.3).

Archyvinių dokumentų apie šią mokyklą beveik neišlikę, tad tenka naudotis buvusių jos mokinių atsiminimais, išsaugotais dokumentais, nuotraukomis.

Mokyklos pastatas stovėjo pačiame miesto centre, tarp geležinkelio stoties ir vandentiekio bokšto. Pastatas buvo mūrinis, vienaukštis, statytas dar caro laikais. Mat caro laikais viena geležinkelio tarnyba aptarnavo geležinkelį nuo Kaišiadorių į Kauną, kita – nuo Kaišiadorių į Jonavą, buvo dvi geležinkelio stotys, du jų viršininkai. Geležinkelio bėgiai į Jonavą irgi buvo ne ten, kur dabar, bet anapus dabartinės Kaišiadorių geležinkelio stoties, kur nūdien autobusų aikštelė. Susikūrus nepriklausomai Lietuvai, Kaišiadoryse dviejų geležinkelio stočių nereikėjo. Geležinkelio tarnyba įsikūrė anksčiau statytoje erdvesnėje stotyje, kuri caro laikais aptarnavo geležinkelį į Kauną. Kita stotis buvo nereikalinga, stovėjo beveik nenaudojama, be įrenginių.

Šis pastatas ir buvo atiduotas amatų mokyklai.

Pastatas mokymo reikmėms netiko, nes buvo per mažas, nepatogus: visi kambariai pereinami, nedideli. Tačiau kitos išėities nebuvo – reikėjo kurtis kaip yra. Vokietijoje buvo nupirktos obliavimo, medžio pjovimo, tekinimo, frezavimo staklės, stalių stalai (varstotai) dirbtuvėms. Įrengtos klasės teoriniams užsiėmimams. Vienas kambarėlis skirtas mokytojams.

Kaišiadorių amatų mokykloje mokslas truko ketverius metus. Į mokyklą buvo priimami paaugliai, baigę pradinės mokyklas. Stoję į ją daugiausia iš aplinkinių kaimų, bet mokėsi keli mokiniai net nuo Jiezno, Stakliškių, kitų tolimesnių vietovių, mokėsi vienas kitas paauglys ir iš Kaišiadorių miesto. Už mokslą reikėjo mokėti 25 litus per metus. Kadangi mokykloje mokėsi daugiausia nepasiturinčių tėvų vaikai, todėl dauguma mokinių buvo atleisti nuo mokesčių už mokslą. Kiekvienoje klasėje mokėsi maždaug po dvidešimt mokinių, tačiau dalis jų „nubyrėdavo“, baigdavo 13–15 mokinių (pavyzdžiui, 1934 m. mokykla išleido tik 11 auklėtinių). Buvo stengiamasi kasmet kiek galima daugiau priimti mokinių, nes norinčiųjų mokytis netrūko, bet trukdė patalpų ir įrenginių stoka. Vis dėlto, maksimaliai išnaudodama turimus resursus, mokykla paskutiniaisiais savo gyvavimo metais (1938) turėjo apie šimtą mokinių.

1930–1934 m. šioje mokykloje mokėsi Edmundas Perednis iš Vareikonų kaimo (netoli Paparčių). Jis prisimena:

„Pamokos trukdavo 8 val.: 4 val. specialybės ir 4 val. bendrojo lavinimo dalykų. Bendrojo lavinimo mokėmės Kaišiadorių progimnazijoje (gimnazistai joje mokėsi iš ryto, o mes po pietų). Tikrų specialistų, baigusių specialųjį mokslą, amatų mokyklai mano mokymosi laikais trūko, bet jų kasmet po truputį daugėjo. Staliaus amato mus mokė Pranas Daukša, baigęs mokslus Vokietijoje, ir Algirdas Škėma, vėliau žinomo lietuvių rašytojo Antano Škėmos (1911–1961) tėvas. A.Škėma buvo baigęs mokslus Čekoslovakijoje. Dar staliaus amato mus mokė vokiečių Zeltas. Jis buvo ūmus, karšto būdo, dažnai mokiniams sakydavo: „Aš su tavim kiaulių neganiau“, bet kadangi gerai nemokėjo lietuvių kalbos, jam vis išsprūsdavo: „Tu mane su kiaulėm neganei“. O vienas mokytojas apskritai tebuvo stalius praktikas. Tai Zigmas Strašunskas iš Vladikiškių”.

Baigę mokyklą, mokiniai gaudavo staliaus amato bei progimnazijos keturių klasių baigimo pažymėjimus. Mokyklos auklėtiniai mokėdavo gaminti langus, duris, įvairius baldus. E.Perednis, baigęs mokyklą, grįžo pas tėvus į Vareikonis, atliko savo gimtuosiuose namuose naujus staliaus darbus. Taip pat dirbo ir kaimynams, giminėms. Tačiau tuo metu siautėjo krizė, už vieno lango rėmų padarymą E.Perednis tegaudavo 4 litus, gyventi neturėjo iš ko, todėl persikėlė į Kauną, kur pavyko gauti neblogą staliaus tarnybą Kauno geležinkelio centrinėse dirbtuvėse. Dabar E.Perednis pensininkas.

Amatų mokykla bendrabučio neturėjo. Mokiniai nuomojo kambarius pas

2 pav. Kaišiadorių stalių amato vidurinės mokyklos VIII laida 1934 m. liepos 25 d. per išleistuves. Iš kairės: Morkūnas, Edmundas Perednis, Seliuta, Gudenskas, Paškauskas, Kazys Grigaliūnas, mokytojas P.Daukša, Dulskis, Girčius, Pranas Gagas, Aleksandras Šiukšta, Tirva (pavardes išvardijo E.Perednis, iš jo albumo ir yra šioji nuotrauka)
Priekyje – Geležinis vilkas, padarytas Kernavės klebono kun. N.Švogžlio užsakymu

gyventojus. Maisto parsigabendavo iš tėvų. Šiokią tokią materialinę paspirtį mokiniai gaudavo iš savo pagamintų gaminių, kuriuos mokykla leisdavo parduoti. Medieną mokiniams mokykla skirdavo nemokamai.

Kartais mokykla gaudavo specialius įstaigų, visuomeninių organizacijų ir pavienių žmonių užsakymus pagaminti jiems tam tikrus gaminius, už kuriuos jie neblogai sumokėdavo. Pavyzdžiui, kurį laiką buvęs mokyklos kapelionu kun. N.Švogžlys (Milžinas), iš Kaišiadorių išsikėlęs į Kernavę, užsakė amatų mokyklai padaryti iš medžio Geležinį vilką, kurį jis su parapijiečiais pastatys šiame mieste, ties demarkacine linija su

lenkais. Mokykla užsakymą įvykdė. Geležinis vilkas buvo iškilmingai atidengtas. Jo nuotraukas spausdino anuometinė spauda, prie jo fotografuodavosi ekskursantai, Kernavės svečiai. Amatų mokykla padarė ir gražius vartus per Kaišiadorių geležinkelį (į Vievio pusę) su dideliu užrašu: „Mes be Vilniaus nenurimsim“. Ji gamino baldus (suolus ir kt.) ir bažnyčioms, klebonijoms.

1936 m. rudenį į Kaišiadorių amatų mokyklą įstojo Pranas Juozapavičius, vėliau žinomas kraštotyrininkas, muziejininkas (buvo ir Pedagoginio muziejaus direktoriumi). 1987 m. jis šių eilučių autoriui apie savo buvusią mokyklą, be kita ko, yra parašęs: „Į Kaišiadoris

atvykau to meto sunkių gyvenimo sąlygų verčiamas – išmokti amato. Su tokio pat likimo draugu Petru Žeimiū iš Vėžionių kaimo (Jiezno valsč.) ir pasirinkome amatų mokyklą. Tuo metu mokyklai vadovavo Petras Babeckas, o stalių skyriui – Pranas Daukša. 1936 m. rudenį pirmoje klasėje buvo trisdešimt mokinių, o iš viso per visas klases – apie šimtas. 1937/38 mokslo metais Kaišiadorių amatų mokykloje buvo įsteigtas ir račių-karoserijos skyrius. Į šį skyrių buvo priimami vieną stalių klasę baigę mokiniai. Skyriui vadovavo iš Čekoslovakijos grįžęs inžinierius mokytojas Sergejus Baublys, o instruktoriumi dirbo Z. Strašunskas. Račių-karoserijos skyriaus mokiniai mokėsi dirbti ratus, vežimus, lineikas, bričkas, roges, važius, gamino baidares,

mokėsi konstruoti sklandytuvus. Pavasarį su savo baidarėmis mokiniai puikavosi Kiemelių ežerėlyje“.

Baigiantis mokslo metams, 1938-ųjų pavasarį, mokiniams buvo pranešta, kad Kaišiadorių amatų mokykla uždaroma. Mokiniai perkeliama į naujai steigiamą stambią Alytaus amatų mokyklą. Į ją perkeliama ir Seirijų amatų mokyklos mokiniai. Alytaus amatų mokykloje buvo stalių, račių-karoserijos ir metalininkų skyriai. Iš Kaišiadorių ir Seirijų persikėlė II, III ir IV klasių mokiniai, kai kurie mokytojai.

Apytiksliais duomenimis Kaišiadorių amatų mokykloje mokėsi daugiau kaip 300 mokinių, tačiau baigė kur kas mažiau (per 100), nes didžiausios klases mokslo baigimo pažymėjimus gavo jau

3 pav. Kaišiadorių valstybinė stalių amatų mokykla 1938 m. (nuotrauka iš autoriaus rinkinio)

Alytuje. Tą mokyklą baigė ir mūsų mīnėtas P.Juozapavičius. Jis rašė: „Dauguma gabiausių šios mokyklos auklėtinių toliau mokėsi Kauno aukštesniojoje technikos mokykloje, mokytojų seminarijoje, dailės ar prekybos mokyklose. Juozas Zavackas ir Balys Šimkus baigė karo aviacijos mokyklą Kaune, Aleksandras Radlinskas baigė Vytauto Didžiojo universitete technikos mokslus, Vytautas Zujus Žemės ūkio akademijoje įsigijo mechanizacijos inžinieriaus specialybę, o aš tapau istoriku (baigiau VVU)“. Beje, P.Juozapavičius išleidęs kelias knygeles: „Per Kaukazą“ (1963), „Adomas Mickevičius Kaune“ (1970), yra daugelio stambių kraštotyrinių darbų autorius. Mirė 1988 m. Kaune.

Iš pedagogų, dirbusių Kaišiadorių amatų mokykloje, pažymėtinas Aleksandras Osmolskis. Jis iki tof dirbo Rumšiškių valsčiaus Uogoniškių pradinės mokyklos vedėju, buvo perkeltas į Kaišia-

doris ir paskirtas steigiamos mokyklos direktoriumi. Žuvo Merkinėje 1941 m. pirmosiomis karo dienomis. Mokykloje kurį laiką dėstė (braižybą) Antanas Kučas, būsimasis plačiai žinomas grafikas, Aišbės „Bričkos“ iliustratorius. Šviesų prisiminimą paliko Algirdas Škėma. Kaišiadoris savo raštuose mini jo sūnus Antanas, kuris mokėsi Kaune, tačiau nuolat važinėjo į Kaišiadoris, kol čia gyveno jo tėvas, žaidė Kaišiadorių futbolo komandoje, bendravo ir su amatų mokyklos moksleiviais. Beje, ir pirmuosius savo literatūrinius kūrinius Antanas Škėma parašė Kaišiadoryse. Jo pirmąjį novelių rinkinį „Nuodeguliai ir kibirkštys“, išleistą Tiubingene, iliustravo buvęs kaišiadorielis Povilas Osmolskis, Aleksandro Osmolskio sūnus.

Antrojo pasaulinio karo metais Kaišiadorių amatų mokyklos pastatas sudegė. Dabar toje vietoje skverai, pėsčiųjų takas.